

жуазията, толкова повече Кабака се отчайваше. Първият страх го прикова вкъщи. Той не ходеше на събрания, откъсна се от партийния живот и общия подем и се почувствува слаб, безсилен, оставен сякаш сам да се бори с един жесток и безогледен противник. И кой, наистина, можеше да ти помогне, когато те арестуват въ името на закона, а съ тоягитъ на беззаконието те причакат насрѣдъ пжтъ и ти смъхнатъ кожата? И кой може да ти гарантира, че веднѣжъ като сж те взели на збѣ, ще те оставятъ на мира?

Колко вѣра, колко сили намираше другъ пжтъ Кабака въ трудовитѣ вестници! И съ какъвъ интересъ четѣше — бавно и упорито — всичко открай докрай. Сега вестниците се трупаха, той ги разгрѣщаше понѣкога и ги оставяше съ чувство на безразличие и пустота. Въ гърдитѣ му бѣше засѣднала буцата на безвѣрието, отчаянието и страха. И вмѣсто да се оправи следъ побоя, той западаше все повече и повече. Очитѣ му хлѣтваха, ставаха по-свѣтли и по-игриви, скулитѣ се очертаваха все по-ясно и по-ясно и му даваха още по-жалъкъ, по-безпомощенъ и отпадчалъ изгледъ. Жена му често се спираше при него и го гледаше плахо опечалена.

— Ваньо, какво ти е, бре?

— Какво ще ми е — нищо! — отсичаше той възбудено.

— Да идешъ на дехтуръ, а?

— Никжде нѣма да ида, здравъ съмъ...

— Здравъ си, пкъ нѣ... И не ядешъ... Да ти чукна две яйца, а?

— Ба, ще чукнешъ!... Солъ нѣма, на мене яйца ще пържишъ!... Глей си работата, нищо ми не е...